

РЕШЕНИЕ

№ 3275

гр. София, 17.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 23.04.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7871** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на В. Х. Ж. срещу Решение №Ж-147/01.06.2017г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратена преписката по нейна жалба.

Според жалбоподателката решението е незаконосъобразно, неправилно и постановено в несъответствие с разпоредбите на материалноправния и процесуалноправния закон. Твърди, че на [фирма] обстоятелството, че собствеността е прехвърлена е известно, тъй като е налице уведомяване в офис на дружеството и са налице признания в тази посока. В писмо изх. № 100000092724/10.11.2016 год. се сочи, че към новия собственик С. Ц. е отправена покана да се яви в център за обслужване на клиенти, като същият е депозирал искания за промяна на партидата на недвижимия имот. В. Х. Ж. няма качество на потребител на електрическа енергия на процесния обект по смисъла на Закона за енергетиката - §1, т. 42 от ДР, отм. нито по сега действащата дефиниция на §1, т. 416 от ДР на Закона за енергетиката. Това е възприето и в действащите към датата на сключване на Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 49, том IV, рег. № 4114, по дело № 452/2007 г. от 12.07.2007 год. Общи условия на [фирма] за продажба на електрическа енергия за битови нужди в чл. 3. Това е признато изрично от [фирма] в писмо изх. № [ЕГН]/23.11.2016 год., където е посочено: „имате право като отбелязвате, че продавайки имота през 2007 г., сте загубили качеството си на потребител на електрическа енергия на обекта".

Въпросът дали В. Ж. е ползвател на процесния недвижим имот е изяснен след като с писмо от 19.12.2016 год. е изпратено искане да бъдат представени доказателства и информация дали е ползвала имота след неговата продажба на 12.07.2007 год. Както е посочено и в самото решение с писмо от 28.12.2016 год. са представени договор за наем, анекс и данни заплатени наеми за ползвания апартамент в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Въпреки това, абсолютно необосновано и без никакви мотиви това обстоятелство не е взето предвид при постановяване на крайното решение.

Неправилно в атакуваното решение е посочено, че приложими са Общи условия на [фирма] и по-специално чл. 13, т. 5 от тях, при положение, че същите са одобрени от ДКЕВР с Решение № ОУ-059 от 07.11.2007 год., т.е. след датата на покупко-продажбата.

Единствено приложими към дата 12.07.2007 год. са Общи условия на [фирма] за продажба на електрическа енергия за битови нужди приети на основание чл. 80, ал. 3, 5 и 6 във връзка с чл. 16, ал. 1, т. 6 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност от Съвета на директорите на ЕС с протоколи № 55 от 13.02.2002 год., № 61 от 14.05.2002 год. и № 67 от 08.08.2002 год. и са одобрени от ДКЕР на 27.08.2002 година.

Нито с тях, нито нормативно е заложено задължение за Вяра Ж. да уведомява електроснабдителното дружество за промяна на собствеността. В цитирания чл. 14, т. 8 от тези общи условия се сочи, че такова задължение има „потребителят“, какъвто тя не е. В чл. 51 е посочено, че ЕС прекратява продажбата на електрическа енергия на конкретния потребител, когато потребителят престане да бъде собственик, титуляр на вещното право на ползване или ползвател на имота, който се снабдява с електрическа енергия. Ползвателят на имота и потребител С. Ц. се намира в договорни правоотношения с [фирма], регулирани от общи условия, и дължи заплащане на реално потребената през периода електрическа енергия, отчетена правилно с изправни средства за техническо измерване. Липсата на подадена от потребителя молба за откриване на партида не означава, че няма облигационни отношения между страните, тъй като тези отношения се презюмират от закона. С жалбата се претендира присъждане на направените в производството разноски.

В съдебното заседание по делото жалбоподателката, чрез своя процесуален представител поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Представя писмени бележки.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и я намира за неоснователна. Представя писмени бележки и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма] чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като подробно становище излага в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София - град, III АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) е постъпила жалба от В. Ж. срещу [фирма], в която възразява срещу издадени фактури за електрическа енергия на нейно име, които се отнасят за период, който е след извършена продажба на имота на друго лице, както и срещу отказ на дружеството да закрие партидата преди заплащане на задълженията. На 12.07.2007 г. Ж. продала имот в [населено място], ½

ид. ч. от урегулиран поземлен имот, находящ се на [улица], ведно с двуетажна масивна жилищна сграда, но дружеството продължава да издава фактури за консумирана електрическа енергия на нейно име, а не на новия собственик и ползвател на имота.

Жалбата на основание чл. 142, ал. 5 от Наредба №3, на 03.11.2016 г. е изпратена на [фирма] за извършване на проверка по компетентност в съответствие с Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на [фирма] (Общите условия на „Ч. Е. Б.“).

От становището на електроснабдителното дружество станало ясно, че за посочения адрес има сключен договор за продажба на електрическа енергия с В. Ж.. Поради неплатени задължения от клиента, [фирма] многократно е подавало искане към електроразпределителното дружество за прекъсване на снабдяването с електрическа енергия.

От началото на 2009г. [фирма] е подало до електроразпределителното дружество три искания за прекъсване на електроснабдяването в обекта на основание чл. 38, ал. 1 и ал. 2 от Общите условия на договорите за използване на електроразпределителните мрежи на [фирма] (ОУ на „Ч. Разпределение“).

С писмо от 28.12.2016г. Ж. заявява, че не е ползвала имота, тъй като е закупила апартамент в [населено място],[жк], бл. 286. Тя е сключила договор за наем за апартамент в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Консумираната електрическа енергия на обекта се измерва от електромер с абонатен № [ЕГН], регистриран на В. Ж.. Издаваните на нейно име фактури са заплащани до месец септември 2009г. По договора има неплатени задължения за електрическа енергия на обща стойност 7 650,54 лв., от които главница в размер на 5 057,57 лв. и неустойки за забавено плащане в размер на 2 592,97 лв. По тази причина за периода от 2009г. до декември 2016г. [фирма] в съответствие с чл. 42 от Общите условия на [фирма] е подало няколко искания към електроразпределителното дружество за прекъсване на електро-снабдяването. Във връзка с това [фирма] на 20.01.2010г. е извършило прекъсване на електроснабдяването от СТИ, като след това е последвало самовключване; на 21.04.2010г. повторно електроснабдяването е прекъснато от СТИ, след което е последвало самовключване; на 17.11.2011г. е прекъснато електрозахранването от външна мрежа и е демонтирано СТИ с фабричен № 932333.

След преустановяване на електроснабдяването на адреса, електроразпределителното дружество е извършило проверки, при които е констатирало следното:

-на 29.05.2013 г. е установено самовключване, при което изходящата линия за къщата е присъединена към изходящата токова клема на АП 63 А без СТИ. По този начин на свързване консумираната електрическа енергия не се измерва и съответно не се заплаща. Съставен е Констативен протокол № 3008062/29.05.2013г. и в съответствие с Общите условия на [фирма] е служебно начислено количество електрическа енергия в размер на 4 990 kWh.

-на 29.08.2014г. е установено самовключване, при което изходящата линия на къщата е присъединена към изходящата токова клема на главен автоматичен предпазител. По този начин е променена схемата на свързване, като консумираната електрическа енергия не се измерва и не се заплаща. Съставен е Констативен протокол № 3010234/29.08.2014г. и на основание чл. 48, ал. 1, т. 1, буква Б от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия (ПИКЕЕ), служебно са начислени количества електрическа енергия в размер на 4 990 kWh.

На основание предоставената от [фирма] информация за дължими суми вследствие на установено неизмерване на електрическата енергия, електроснабдителното дружество е издало фактура № [ЕГН]/05.06.2013г. и фактура № [ЕГН]/05.09.2014г.

При горните констатации, КЕВР е направила в оспореното решение следните изводи: Съгласно чл. 13, т. 5 от Общите условия на „Ч. Е. Б.“ потребителят се задължава да уведоми продавача в 30 (тридесет) дневен срок в писмена форма за всяка промяна, свързана с личните му данни или със собствеността или другите основания, на които продавачът доставя електрическа енергия на обекта. Твърдението на г-жа Ж., че към момента на продажбата на имота - 12.07.2007г. не е съществувало задължение да уведоми дружеството за настъпилата промяна в собствеността на имота, е неоснователно, според административния орган.

Съгласно чл. 14, т. 8 от действащите до 26.11.2007г. Общи условия на ЕС, потребителят се задължава да съобщава на ЕС в 30 (тридесет) дневен срок в писмена форма всяка промяна, свързана с личните му данни или със собствеността на имота, на който се доставя електрическа енергия.

Направено е заключение, че В. Ж., като клиент на [фирма] не е спазила изискването и не е уведомила електроснабдителното дружество за промяната на собствеността на имота и към момента на подаване на жалбата до КЕВР е страна по договора за продажба на електрическа енергия, с произтичащите от него права и задължения. Съставените от [фирма] фактури за консумирана електрическа енергия са, поради това, правилно издадени на нейно име, а административното производство по жалбата ѝ срещу [фирма] с процесното Решение №Ж-147/01.06.2017г. на Комисията за енергийно и водно регулиране е прекратено на основание чл.22, ал.1 и ал.7 от ЗЕ, във вр. с чл.147, ал.1 от Наредба №3 за лицензиране на дейностите в енергетиката.

По делото е прието заключение на СИЕ, което на въпроса: “В счетоводната система на [фирма] отразена ли е смяната на собствеността и съответно смяната на потребителя след 12.07.2007г.?” е отговорило, че от [фирма] е получило официален документ, от който се вижда, че Договорът за продажба на електрическа енергия на името на В. Х. Ж. е прекратен на 23.11.2016г. В счетоводната система на [фирма] не се открива заявление за смяна на собствеността и съответно смяната на потребителя, подадена от В. Х. Ж. с адрес [населено място] [улица]. Допълнително вещото лице е направило проверка и е дало заключение, че в информационната система „К.“ на дружеството няма налична информация за [ЕГН] на жалбоподателката, макар да има модул „Подробна справка за заявление на клиент“.

При така установените факти, Административен съд София – град, III-то АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт, като по същество е основателна.

Оспореното решение е прието от компетентен орган, но при неизясняване на спора по жалбата от фактическа страна, което е довело и до неправилно прилагане на материално-правните разпоредби.

Чл. 22. от ЗЕ, ал.1 постановява, че КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ. Според ал.3 и 4 в двумесечен срок от подаване на жалбата Комисията може да съдейства за доброволно уреждане на спора.

Срокът може да бъде продължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Когато не е постигнато доброволно уреждане на спора или при отказ на страна от доброволно уреждане, комисията взема решение по жалбата в срок два месеца след получаването ѝ. Този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Със съгласие на жалбоподателя удълженият срок може да бъде продължен с още два месеца. Тези срокове, предвидени в закона са инструктивни, поради което неспазването им, противно на твърденията на жалбоподателката само по себе си не води до порочност на окончателно взетото решение за прекратяване на административното производство. Според чл.22, ал.5 от ЗЕ в случаите, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Настоящата жалба на В. Ж. е приета за неоснователна и на основание чл.147, ал.1 от Наредба №3 от 21 март 2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката във вр. с чл.22, ал.7 от ЗЕ Комисията е прекратила административното производство срещу [фирма].

Съдът не споделя извода на КЕВР, че от извършената проверка и от приобщените по време на административното производство доказателства и документи е видно, че [фирма] законосъобразно е продължило да издава фактури и да начислява суми за консумирана електрическа енергия на жалбоподателката, след датата на прехвърляне на имота до датата на прекратяване на договора ѝ 23.11.2016г.

Датата на промяна на собствеността е 12.07.2007г., когато е изповядана сделката по прехвърляне на имота чрез НА, който е вписан в Служба по вписванията.

Макар да не е подписвала и да не съществува писмен договор, жалбоподателката е била клиент на [фирма] още преди 2003г. Същото и [фирма] са вляти в [фирма], което е преименувано на [фирма] и от което с отделяне, считано от 01.01.2007г. е образувано [фирма].

По договора на Ж. с уникален номер (аб. № [ЕГН]) до м. 11.2016г. не е подавано уведомление или каквато и да е друга форма на информация за прехвърляне на собствеността. Издадените на името на В. Ж. фактури са заплащани до месец септември 2009г. Приобретателят на имота С. П. Ц. е имал задължения по друг договор, различен от този на жалбоподателката, за аб. № [ЕГН] в същата сграда, по сключен договор с лицето Х. П. Ж., по който Ц., считано от 25.11.2011г. е станал страна. Във връзка с последния договор се констатира, че са образувани и водени граждански производства, за които жалбоподателката ангажира доказателства, като техният предмет и изход е неотносим към спорния по делото въпрос.

Въпреки подаваните искания за прекъсване на доставката на ток към абонатния номер № [ЕГН], по който партидата се води на В. Ж., след прекъсването, няколко пъти е извършвано от обитателите на жилището самовключване не по установения ред и е ползвана ел. енергия без измерване, за което са съставени констативни протоколи в отсъствие на титуляра на партидата Ж., без да са ѝ връчвани, като са ѝ начислени и съответните задължения с издаване на фактури.

Съгласно Общи условия на [фирма] (ЕС) за продажба на електрическа енергия за битови нужди, одобрени от ДКЕР на 27.08.2002г. – чл.14, т.8: потребителят се задължава да съобщава на ЕС в 30 дневен срок в писмени форма всяка промяна, свързана с личните му данни или със собствеността на имота, на който се доставя електрическа енергия.

Съгласно Общи условия на договорите за продажба на ел. енергия на [фирма], [фирма], [фирма], одобрени с Решения на управителните съвети на 28.11.2006г. и Решение на ДКЕВР № ОУ – 096/29.11.2006г. (лист 176 от делото) сред задълженията на потребителя по чл.15, ал.1, т.6 е да уведоми продавача в 30 дневен срок в писмени форма за всяка промяна, свързана с личните му данни, със собствеността или другите основания, на които продавачът доставя електрическа енергия на обекта.

Неоснователно жалбоподателката счита, че не е била задължена по силата на действащите към 12.07.2007г. Общи условия по договора си да уведоми доставчика на ел. енергия за настъпилата промяна в собствеността, тъй като представените Общи условия на [фирма] действащи след 29.11.2006год. не са в сила към датата на сключване на Нотариален акт за покупко-продажба на 12.07.2007г.

Независимо, че са били извършени преобразувания чрез вливане и последващо отделяне на дейността, регистрирано в Търговския регистър ([фирма] и [фирма] са вляти в [фирма], което е преименувано на [фирма] и от което с отделяне, считано от 01.01.2007г. е образувано [фирма]) Общите условия действащи след 29.11.2006 год. и приложими към договора на Ж. не са отменени и е налице правоприемство по отношение на правата и задълженията на страната „Продавач“ по тях.

От една страна правоприемството по сключените преди преобразуването договори принципно е уредено в Търговския закон чл. 263и, ал.2: С вписването на вливането или сливането, правата и задълженията на преобразуващите се дружества преминават върху приемащото или новоучреденото дружество. Ал.3: С вписването на разделянето правата и задълженията на преобразуващото се дружество преминават върху всяко приемащо и/или новоучредено дружество съответно на разпределението, предвидено в договора или плана за преобразуване. Ако едно право не е разпределено, то преминава върху всички правоприемници пропорционално на припадащата им се според договора или плана за преобразуване чиста стойност на имуществото. Ал.4: С вписването на отделянето част от правата и задълженията на преобразуващото се дружество преминава върху всяко приемащо и/или новоучредено дружество, съответно на разпределението, предвидено в договора или плана за преобразуване. Ал.5: С вписването на отделяне на еднолично търговско дружество, предвидената в плана за преобразуване част от правата и задълженията на преобразуващото се дружество преминава върху новоучреденото дружество. Ал.8: Разрешения, лицензи или концесии, притежавани от преобразуващото се дружество, когато то се прекратява, преминават върху приемащото или новоучреденото дружество при вливане или сливане, а при разделяне - върху определеното с договора или плана за преобразуване дружество, доколкото закон или актът за предоставяне не предвижда друго.

От друга страна в самите Общи условия, одобрени с решението на ДКЕВР от 29.11.2006г. в чл.70, ал.5 е предвидено ,че от датата на прекратяване действието на лицензията за обществено снабдяване с ел. енергия на продавача тези ОУ продължават своето действие като ОУ на договорите за продажба на ел. енергия на дружеството, получило лицензия за територия, включваща територията, за която се отнася прекратената лицензия на

продавача (наричано „Новото електроснабдително дружество). Тези ОУ влизат в сила от датата на влизане в сила на лицензията за обществено снабдяване с електрическа енергия на Новото електроснабдително дружество. Според чл.70, ал.6: В хипотезата на ал.5, Новото електроснабдително дружество замества продавача като страна по договорите за снабдяване с електрическа енергия, сключени от продавача до датата на прекратяване на лицензията му. Заместването настъпва автоматично на датата на влизане в сила на лицензията за обществено снабдяване с електрическа енергия на новото електроснабдително дружество.

[фирма] е правоприменник на дейността по снабдяване с електрическа енергия на [фирма] и има издадена лицензия от ДКЕВР, считано от 01.01.2007г., поради което е правоприменник по всички сключени от [фирма] договори с клиенти. Следователно, В. Ж. е била обвързана към 12.07.2007г. със задължение да уведоми електроснабдителното дружество за настъпилата промяна в собствеността, но не го е направила, поради което правилно, по отношение на законосъобразно ползваната от регистрирания на нейно име абонатен номер след 12.07.2007г. ел. енергия, фактурите са били издавани на нейно име.

Не така обаче, стои въпросът за ползваната след прекъсването на електроснабдяването енергия, поради извършено самовключване от неизвестно лице, още повече преди Средството за търговско измерване /СТИ/. В публикуваните на Интернет сайта на [фирма], одобрени от ДКЕВР с Решение No ОУ–059 от 07.11.2007г. Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия от [фирма], чл. 42, ал.1 дава право на Продавача да прекъсне или ограничи снабдяването с електрическа енергия в случай, че потребителят не изпълни което и да е свое задължение съгласно тези Общи условия. Ал.2: В случай на забава на плащането на дължимите суми за електрическа енергия продавачът може да прекъсне снабдяването на потребителите в следните срокове: 10 (десет) дни след изтичането на срока за плащане за битови потребители. Ал. 3 изисква, в случаите по предходната алинея, потребителят да се уведоми за сроковете на прекъсването или ограничаването на снабдяването с електрическа енергия по начините, по които се уведомява за сроковете за плащане на електрическата енергия, без да е необходимо изпращането от продавача на допълнително изрично писмено предизвестие.

Въпреки наличните данни, че фактурите по договора на В. Ж. след месец септември 2009г. не са били заплащани в срок, [фирма] не е положило необходимата грижа на добрия търговец да упражни своевременно и надлежно правата си по чл.42 от ОУ и да прекъсне електроснабдяването, поради неизправност на клиента, така, както предвижда договора. В писмото на лист 125 до КЕВР, подписано от Директор на дирекция „Финанси и администрация“ на ЕС дружество се казва, че въпреки многократно възлаганото на електроразпределителното дружество да бъде извършено прекъсване на снабдяването, при следващите месечни отчети отново е отчитана консумация. Едва на 16.11.2011г. снабдяването е преустановено с демонтаж на електромера, но впоследствие на 04.06.2013г. и на 05.09.2014г. от страна на електроразпределителното дружество е установено самоволно

включване и ползване на електрическа енергия, която не е измервана и заплащана. Издадени са две фактури, като количеството енергия, за което се дължи плащане е определено служебно. Не е установен никакъв контакт с ползвателите на имота, неясно е как изобщо е била извършена проверката, след като достъп до имота Ч. не е могло да получи, не е било установено къде се е намирало СТИ. Не е ясно, защо, след като самовключването няколкократно е било извършено преди СТИ, енергията е начислена на лицето, на което е регистрирано това СТИ, дори и след като то е било демонтирано, тъй като на практика всяко друго лице би могло да се присъедини преди СТИ. За промяната в собствеността в същото писмо е отбелязано, че дружеството е информирано за пръв път от постъпилото с електронна поща възражение от г-жа Ж. – не става ясно кога е постъпила тази електронна поща и дали има начислявани суми след това. Отправена е покана към С. Ц. за изясняване на действителния ползвател, но той не се е явил в центъра за обслужване на клиенти за сключване на договор на негово име, след което дружеството не е предприело никакви действия. Неоправдано е очакването на Ч., че лицето, което не е заявило прехвърляне на партидата и е ползвало електрическа енергия, начислявана на името на предишния собственик да се яви доброволно в центъра за обслужване на клиенти за изясняване на случая и доброволно заплащане на натрупаната значителната сума. Освен това по делото са налице доказателства за водени други съдебни производства между С. Ц. и [фирма], от които на дружеството е било известно, че той е некоректен клиент.

При наличие на горните данни, които сочат на недобросъвестно упражняване на правата и изпълняване на задълженията на [фирма] като лицензиран продавач на електроенергия и без да извърши достатъчно задълбочена проверка на фактите, без да конституира като заинтересовано лице и да изиска становището по случая новият собственик на имота С. Ц., само формално позовавайки се на Общите условия КЕВР е постановила незаконосъобразно решение, като е приела жалбата за неоснователна и е прекратила производството по нея. В този смисъл жалбата е основателна и преписката следва да се върне на КЕВР, която да продължи проверката по нея, като конституира в производството и С. П. Ц., който е заинтересовано лице, тъй като е фактическият ползвател на неплатената електрическата енергия.

КЕВР следва да изясни посочените по-горе фактически въпроси, като в кръга на контролните си правомощия събере доказателства и обсъди причините, поради които прекъсването на електрозахранването не е извършено в разумен срок след забавяне на плащанията, прецени също, дали в съответствие на нормативните разпоредби и договорните условия, без да е присъствало лице от живущите в имота законосъобразно са били извършени проверки и съставени констативни протоколи от служители на [фирма], къде се е намирало СТИ, достъпна ли е била ел. мрежа за включване от други лица, освен ползвателите на жилището, как е било извършвано самовключване, след като в имота при няколко проверки не са откривани живущи лица и защо след констатираното нерегламентирано ползване на ел. енергия не са направени никакви усилия да се установи нарушителя, а

единствено са издавани фактури на лицето, на което е бил регистриран един вече демонтиран електромер. В рамките на своите правомощия по чл.22, ал.1 и ал.7 от Закона за енергетиката, КЕВР следва да разгледа жалбата на В. Ж. не само от гледна точка изпълнението на нейните задължения по Общите условия, но и от гледна точка на изпълнението на задълженията и добросъвестното упражняване на правата на оператора на преносната и на разпределителната мрежа по ЗЕ, които очевидно с бездействията си също са допринесли за нерегламентирано ползване и неплащане на електричество. Чл. 146 от Наредба № 3 от 21 март 2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката предвижда възможност Комисията да съдейства за доброволно уреждане на спора между заинтересованите страни, от която след изясняването му от фактическа страна КЕВР може да се възползва, водена от принципа по чл.23, т.4 от ЗЕ за осигуряване на баланс между интересите на енергийните предприятия и клиентите, предвид констатираните множество нарушения, извършени от всички замесени лица.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал.1 АПК ответната страна дължи да заплати на жалбоподателката направените по делото разноски за в размер общо на 1030 /хиляда и тридесет лева/, за които са представени доказателства.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София – град, III АО, 11 с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Х. Ж. Решение №Ж-147/01.06.2017г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратена преписката по нейна жалба.

ВРЪЩА преписката на административния орган за продължаване на административното производство и ново произнасяне по основателността на жалбата, съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно регулиране да заплати на В. Х. Ж. направените по делото разноски за в размер общо на 1030 /хиляда и тридесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: